

Schrøder: Jeg veed ikke rettere, end at i det, jeg sagde, har jeg selv indrømmet, at der er en Mulighed for, at en Moder kan trække sig tilbage til en Afskrog i Landet, hvor Fødselen kan finde Sted, selv om der ikke er en kongelig Anstalt, hvor noget Saadant kan ske, saa at den Bemærkning, den ærede Minister gjorde med Hensyn til Forholdet i Norge, gjendrøver ikke den Slutning, jeg egentlig vilde gjøre. Det var den almindelige Bemærkning, jeg vilde fremhæve gennem den digteriske Stilbring, at man ikke maa se at hjælpe Kvinden til at unddrage sig, hvad der kan være hendes Livs Nedning, naar et saadant Fald er indtraadt, og Staten, mener jeg, bør navnlig ikke tage et saadant Ansvar paa sig. — Hvad angaar det andet Punkt, som den ærede Justitsminister fremdrog, Arvelighedstheorien — det minder jo om nogle af de Tanker, der ofte ere førte frem i den nyere Litteratur — vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at dette Begreb Arvelighed slet ikke er noget Nyt, som hører hjemme i den nye Litteratur, men Noget, som den kristne Kirke bestandig har vedkjendt sig. Den Stat, der som vor støtter den evangelisk-lutheriske Kirke, støtter derved ogsaa dette, at dens Tankegang bør være den almindelige, og selv om det nu virkelig ogsaa er saaledes, at der er en hel Del, som ønske at se bort fra denne Tankegang, naar de adoptere Børn, saa er det dog et Spørgsmaal, om man egentlig bør lette dem at se bort derfra. Jeg har ikke udtalt, at det var onskeligt, at man skulde tage andre Forældres Børn, men jeg sagde udtrykkelig, at der var mange Børn, der have mistet deres Forældre, og for hvem det netop vilde være en stor Velgjerning, at der, naar deres Forældre vare gaaede bort fra dem, var andre brave Folk, der netop vilde tage sig af disse Børn, og de vilde rimeligvis derved kunne vente sig en langt større Glæde af dem end den, de vilde kunne vente sig ved at faae fat paa et Barn, som tidt skylder en høist besynderlig Forbindelse sin Oprindelse. Det udelukker jo slet ikke, at jeg ønsker, at de Børn, der blive fødte paa en saadan Maade, maa blive saa gode, som de kunne blive; men til dette, at de kunne blive saa gode som muligt, hører ganske vist ogsaa det, at de unddrages fra at leve et Fantasiliv i Fantasierne om, hvem deres Forældre muligvis ere, et Fatafili, der kan blive odelæggende for dem alle deres Dage.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Ændringsforslag under Nr. 1 af Mindretallet (M. Hansen og S. A. Øvesen):

§ 3 affattes saaledes:

Et udenfor Ægtefælle avlet Barn har samme Arveret efter Fader som efter Moder. Døer Fader eller Moder til saadant Barn inden dets attende Aar, er den længstlevende pligtig til at overtage hele Forsørgelsen, forkastedes med 36 Stemmer mod 10.

2) Ændringsforslag under Nr. 2 af Samme:

Der indsættes en ny § 4, saalydende:

Overtager Faderen med Bedkommendes Samtykke hele Forsørgelsen af et udenfor Ægtefælle avlet Barn, har han Ret til at bestemme, i hvilken Tro det skal opdrages, forkastedes med 36 Stemmer mod 11.

3) Ændringsforslag under Nr. 3 af Samme:

Der indsættes en ny § 5, saalydende:

Moderen til et udenfor Ægtefælle avlet Barn skal ved den lovbefalede Anmeldelse af dets Fødsel meddele, hvem Barnefaderen er. Hun har Ret til at give Barnet Faderens Navn. Unblader hun dette, har Barnet, naar det naaer Myndighedsalderen, Ret til at føie Faderens Navn til sit eget, forkastedes med 36 Stemmer mod 10.

4) Ændringsforslag under Nr. 4 af Samme:

Der indsættes en ny § 6, saalydende:

Den kongelige Fødsels- og Pleiestiftelse ved Reskript af 13de Marts 1750 og 6te Januar 1764 hjemlede Ret til at skjule Moderens Navn til et paa Stiftelsen født Barn ophæves, forkastedes med 35 Stemmer mod 11.

De til Lovforslaget stillede øvrige Ændringsforslag sattes derefter under Forhandling.

Schlegel: Jeg havde oprindelig tænkt paa at holde mig tilbage i Diskussionen om dette Lovforslag, fordi det forekom mig, at